

la nube ROJA

Blas Miras

VALENCIÀ

MUSEU de la MAR
Castell Fortalesa

SANTA POLA CULTURA

www.museodelmarsantapola.com

@museodelmarsp

EL NÚVOL ROIG

Quan era xicotet, sovint, el meu pare deia que jo vivia en un núvol. Me l'imaginava llavors xicotet, acariciat pel sol del vespre, roig com la sang. Pujat al núvol, com en una catifa màgica moguda pel vent, viatjava a llocs insòlits: boscos d'arbres blaus, prades en les quals creixen flors estranyes, deserts desolats de llunes brillants, grutes on dormen els somnis perduts... Viure en un núvol em va fer créixer imaginatiu i, encara que a vegades em sentia com un peix fora de l'aigua, la vida em va anar regalant la trobada amb els iguals: altres peixos-ànecs que veien el món de manera diferent; canviant així soledats i tristeses, per alegries i riures, la passió de viure.

“La nube roja” és una continuació de la meua anterior exposició “Como pez fuera del agua” que va iniciar la seua marxa en el 2013 en cases consistorials i que ha recorregut diverses ciutats. En aquella, un xicotet peix amb potes palmípedes, pretenia donar visibilitat als portadors de somnis, aquells que no es conformen amb el món que els ha tocat viure, que n'anhelen un altre més just i solidari. En aquesta, a la iconografia de les escales i les llunes s'uneixen els núvols bressolats per l'aire, que ens porten la pluja i la vida.

El gran repte que em vaig proposar per a aquesta col·lecció va ser explorar materials quotidians molt diferents. La meua intenció va ser continuar aquest poema a la diversitat que representa el peix-à nec. Hi trobarem objectes tan diversos com una cadira desconstruïda, canonades de coure rescatades, branques d'arbres procedents de podes, esponges i, fins i tot, un fregall. Intente amb això donar una segona oportunitat a les coses que rebutgem i apostar per un planeta sostenible, a més d'incidir en la bellesa del quotidià i contemplar-les des del meu núvol amb una nova mirada.

En aquesta col·lecció abunden les referències culturals de manera explícita, com és el cas, per exemple, de l'obra “La nube roja”, que dona títol a l'exposició. En ella, els artistes de les avantguardes que em van fer somiar i em van captivar des de la meua adolescència -Miró, Picasso, Matisse, Mondrian, Paul klee o Pollock- apareixen representats com a peixos. “El árbol de Mengual” és un homenatge al meu amic el pintor Martínez Mengual; el primer artista que va intercanviar obra amb mi. També, de manera implícita, Calder ha sigut un referent en els mòbils de xicotets núvols, creats i compostos amb el meu particular llenguatge i els meus materials reciclats.

...I aquell peix diminut i insegur, que se sentia vivint en un mitjà alié, va créixer fins a aconseguir quasi tres metres en “El pez grande ayuda al chico”, una composició que pretén ser un al·legat a la solidaritat, un reconeixement a totes les ONG que en l'època de crisi han donat suport.

Espere que recorrent aquesta exposició gaudisquen i es divertisquen tant com jo ho he fet realitzant cada peça. Que, entre la varietat de les propostes i la diversitat de materials, troben alguna que els resulte bella o almenys no els deixe indiferents. Llavors sentiré que hem viatjat junts en els meus núvols i que tenen ànima de peix-à nec.

Blas Miras.